

คิดสักนิด...สะกิดใจ

สวัสดีครับพี่น้องที่รัก...สารวัตคอลัมน์ “คิดสักนิด...สะกิดใจ” ที่โดย ปลัดพริส ในวันนี้ คงเป็นฉบับสุดท้ายและต้องร่ำลากันแล้วครับพี่น้องที่รัก เป็นความทรงจำที่ดีเยี่ยมที่พ่อได้มีโอกาสพบปะ พูดคุยกับพี่น้องผ่านทางสารวัต แม้ไม่ใช่ทุกคนจะอ่านแต่คงมีจำนวนหนึ่งที่ย่านเพื่อจะเกิดประโยชน์กับพี่น้อง และได้พูดคุยกับพี่น้องบ้าง...จึงขอขอบคุณคุณพ่อเจ้าอาวาสที่ให้โอกาส และขอบคุณพี่น้องที่คอยติดตามและอ่านมาโดยตลอด

ที่จริงเมื่อสี่ปีที่แล้ว คุณพ่อเจ้าอาวาสในสมัยนั้น(คุณพ่อทวีศักดิ์) มอบหมายให้พ่อเขียนสารวัตหนึ่งหน้า ตอนแรกก็คิดอยู่นานว่าจะใช้คำที่เป็นหัวข้อของพ่ออย่างไรดี หรือ หัวข้อเปลี่ยนไปเรื่อยตามเรื่องที่เขียนในสัปดาห์นั้น ๆ สุดท้ายก็ได้คำตอบว่า คิดหัวข้อที่เป็นชื่อคอลัมน์สักประโยค เป็นหัวข้อประจำไปเลย ส่วนเนื้อหาสาระ(หรือไร้สาระ) ให้พี่น้องหาอ่านหรือค้นคว้าข้างในตัวเอง คิดสักนิด...สะกิดใจ ตลอดสี่ปีจึงเกิดขึ้นให้ผู้อ่านได้รำคาญตา และบางครั้งกระแทกใจ ในข้อคิดที่ดี ส่วนที่บกพร่องหรือเขียนไม่ถูกใจก็พ่อขอรับไว้และ โปรดปล่อยผ่านไปครับ...

แต่ว่าแค่หัวข้อ คอลัมน์ ก็มีความสับสนวุ่นวายอยู่ไม่น้อย เพราะ ความผิดพลาดในการจัดพิมพ์ (ได้โอกาสตำหนิ...เป็นที่ของพ่อครับ) ที่จริงความผิดพลาดก็เกิดขึ้นได้และเป็นเรื่องเล็กน้อย เดียวโรงพิมพ์อัสสัมชัญจะเคืองเอา...ที่บอกว่าวุ่นวายอยู่ไม่น้อยเพราะว่า ตั้งแต่ครั้งแรกพ่อใช้คำธรรมดาๆ ว่า “ข้อคิด...สักนิด...สะกิดใจ” แต่ต่อมาบางสัปดาห์ก็พิมพ์ถูก พิมพ์ผิดบ้าง ไม่เชื่อกลับไปดูสารวัตฉบับ 3 – 4 ปีที่แล้วได้ครับ(ถ้าพี่น้องยังเก็บไว้อยู่) เช่น เปลี่ยนเป็น ข้อคิด...สะกิดใจ บ้างที่พิมพ์ว่า ขอคิด...สักหน่อย บ้างพิมพ์ว่า คิด...สักนิด...สะกิดใจ และบ้างพิมพ์ว่า คิดสักนิด...สะกิดใจ เชื่อมั้ย???พี่น้อง มันเพี้ยนมาจนเป็นประโยคนี่เองในปัจจุบัน พ่อก็เลยตามเลยครับ...

ครับพี่น้องที่รัก...ที่จริงพ่อก็กล่าวรำลา กล่าวขอบคุณและความในใจ ในการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของพ่อไปครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อราวสองเดือนที่แล้ว อย่างไรก็ตามครั้งนี้ก็ขอกล่าวรำลาอีกครั้ง เพราะได้พิวส์หรือได้บรรยากาศดีครับ อีกทั้งมีการโยกย้ายบรรดาคุณพ่อหลายท่านในอาสนวิหารอัสสัมชัญของเรา จึงขอขอบคุณคุณพ่อเจ้าอาวาส บรรดาคุณพ่อ บราเดอร์ ซิสเตอร์ สภากาชาด ครูอาจารย์ ผู้สูงอายุ กลุ่มองค์กรต่าง ๆ เยาวชน นักเรียน และพี่น้องทุกท่านในทุกสิ่งที่ได้ร่วมชีวิตกันในหนทางที่พระเจ้าประทานให้เราทุกคนได้มาพบกัน ดีใจและมีความสุขที่ได้ใช้ชีวิตร่วมกับพี่น้อง ณ อาสนวิหารอัสสัมชัญ จนยากจะเอ่ยเป็นถ้อยคำได้หมดขอบคุณอีกครั้งครับ

เพราะว่าถ้าพูดรำลาอย่างเป็นทางการพ่อก็จะพูดว่า **ชีวิตต้องมีการเปลี่ยนแปลง และหลายครั้งการเปลี่ยนแปลงทำให้เราพัฒนาและก้าวหน้า** ชีวิตพระสงฆ์ก็เป็นธรรมดาที่มีการโยกย้ายเปลี่ยนแปลงตามจังหวะเวลาเพื่อเรียนรู้และพัฒนา และเพื่อกระทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า และพี่น้อง...แม้จะเป็นทางการแต่พ่อก็รู้สึกอย่างนั้นจริง ๆ เพียงแต่ว่าพ่ออย่างเสริมต่อไปว่า ในความรู้สึกของความเป็นมนุษย์ธรรมดาๆว่ารู้สึกรักและผูกพันครับ เพราะพระเจ้าทรงมอบประสบการณ์ชีวิตที่ดี ๆ ผ่านทางพี่น้องทุกท่าน ณ อาสนวิหารอัสสัมชัญ นี่คือ เกียรติประวัติหน้าหนึ่งในประวัติศาสตร์ชีวิตของพ่อครับ...จะคิดถึงพี่น้องทุกท่านในคำภาวนาเสมอ และขอขอบคุณพระเจ้า ขอพระสิริมงคลของพระองค์ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์...

ปลัดฟรีส